

Slohem, PRINCOVÉ!

LINDSEY LEAVITTOVÁ

Slohem,
PRINCOVÉ!

LINDSEY LEAVITTOVÁ

Slohem,
PRINCOVÉ!

Přeložila Michaela Krýslová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Lindsey Leavitt

All rights reserved.

Z anglického originálu *A Farewell to Charms*

(Published by Disney, Hyperion Books, New York, 2012)

Přeložila © 2017 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

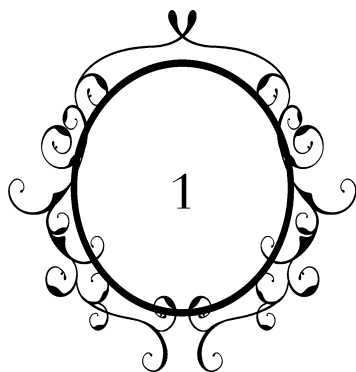
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-942-8 (pdf)

Půvabné princezně Logan

*N*a zvonek dopadla kapička studeného potu, co mi visela na konci ukazováčku. Možná mě kvůli mokrým prstům zabije elektrický proud? Zemřu doslova pár centimetrů od svého prvního středoškolského večírku. A pak budou všichni říkat: Chudinka, byla tak nervózní, to je ale tragédie. Usmrcena potem.

„Tak pojd', Des,“ pobídla mě moje nejlepší kamarádka Kylee. „Tady je děsná zima.“

Podchlazení *a* rána elektrickým proudem. Pro jistotu jsem zaklepala.

Dveře se rozletěly. Svaloun s akné a nevlídným výrazem se na mě ušklíbl. „Zkoušela jsi zvonit?“

„Ehm... no, já zaklepala,“ pípla jsem.

„Nikdo neklepe. Co jste zač, prvačky?“

„Chodíme do osmičky,“ odpověděla Kylee.

„Ale *ona* pomáhá učit středoškolskou kapelu. Je hudební génius,“ vyhrkla jsem.

Kylee mě štouchla do ramene. „Nesnáším, když ze mě děláš génia. Jsem prostě pokročilá. Teda hudebně pokročilá. Ne jako že vynikám ve všem.“

Kluk stál pořád ve dveřích a civěl na nás. Proč nás nepustí dovnitř? Máme snad říct nějaké tajné heslo? Nebo zaplatit vstupné?

„Já jsem účinkující,“ nadhodila jsem.

Zamrkal.

„Ve *Snu noci svatojánské*. Hraju královnu elfů. Teda vlastně hrála jsem, protože dneska bylo poslední představení.“

„Na základce nám zrušili divadelní kroužek,“ vysvětlila Kylee. „Tak Desi musela jít na váš konkurz a udělala ho –“

„A pomocný režisér říkal, že můžu přijít. Protože... protože jsem členka souboru,“ zakončila jsem. Nepřesvědčivě.

„Já po tobě nechci životopis, ty bláznivá herečko. Vy lidi od divadla rádi mluvíte, co?“ Nechutně si říhl. „Já se vetřel na večírek kvůli jídlu.“

Odvalil se pryč a nechal otevřeno. „Zavřete ty dveře!“ vykřikl někdo. „Je listopad – chcete zmrznout?“

Honem jsme vklouzly dovnitř.

„Senzační entré.“ Kylee si strčila pramínek černých vlasů za ucho. „Teď nás maj za ťukající jelita ze základky.“

„Napíšu nám to na trička.“

Vážně jsme byly pěkná jelita. Všichni v souboru nejspíš považovali za zázrak, že jsem v téhle hře dostala roli. Ačkoli zas až takový zázrak to nebyl. Díky mým pracovním zkušenostem magické dvojnice princezen mi hraní šlo celkem snadno.

Ano, vidíte dobře – jsem magická dvojnice princezen.

Ačkoli o mé práci u agentury Façade nikdo nemá potuchy, dokonce ani Kylee. Vědí o ní jen členové královských rodin, za které jsem zaskakovala, a ostatní zaměstnanci Façade. Minulý týden jsem utrpěla obrovský šok, když jsem zjistila, že jeden ze členů našeho divadelního souboru, Reed Pearson, je taky královským dvojníkem.

Právě kvůli Reedovi jsem na večírek přišla. Potřebovali jsme spolu tuhle magickou náhodu konečně probrat, a tady jsme měli výbornou příležitost promluvit si o samotě, takže jsem riskovala ponížení a nechala se sem dovézt rodiči. Ovšem trvala jsem na tom, aby mě a Kylee vysadili o blok dál. Máma nadšeně mávala z okýnka, zatímco táta ještě jednou zastavil, aby mi připomněl, kam mám volat v případě nouze. Původně chtěl jít s námi

dovnitř a pohovořit s rodiči hostitele, ale to jsem mu rozmluvila. Ani jsem sama netušila, kdo večírek pořádá.

Popotáhla jsem si tričko s nápisem SHAKESPEARE JEST FRAJER a začala obhlížet situaci. Nevypadalo to tady jako na středoškolských mejdanech, co jsem znala z filmů – nikdo se nehoupal na lustru a nábytek stál pořád na místě. Ani jsem neviděla žádného dýdžeje nebo někoho tancovat. Všichni byli roztroušení po domě – klábosili na pohovce nebo se v kuchyni cpali. Nálada připomínala večírky, co jsme měli na základce, akorát konverzace byla... dospělejší. Zachytila jsem kousíček hovoru dvou maturantů, co se bavili o přihláškách na univerzitu. *Na univerzitu.*

„A co uděláme teď?“ zeptala se Kylee.

„Já nevím,“ odpověděla jsem. „Vmísíme se?“

„Přesně takhle začíná jeden filmovej horor. *Večírek mrtvých.* Dvě naivní holky se přihrnou na party a žijou v domnění, že všude je plno známých lidí, jenomže těla hostů ve skutečnosti posedli démoni –“

„Učitelka hudby Kylee!“ Středoškolák Steve, co hrál Oberona, plácl Kylee do zad. Steve byl prima kluk, ale choval se, jako by nikdy neslezl z jeviště. „Přišlaš mi dát soukromou hodinu hoboje?“

Kylee zrudla. „Jsem tady s Desi. Já vím, že tohle je hereckej večírek, ale ona nechtěla jít sama, a tak –“

„To je skvělý, že ses objevila,“ přerušil ji. „Vždyť jsme si ještě nikdy ani pořádně nepopovídali. Devadesát procent času, co jsme spolu, foukáš do nějakýho nástroje. Pak člověk těžko může zapříst hovor.“

Kylee se zachichotala. Napadlo mě, že Steve s ní možná flirtuje, ale nevěděla jsem to jistě. Když se klukovi na základce líbila nějaká holka, tak ji spíš urážel. A když se mu nelíbila, tak taky. Měla jsem v tom pořád hrozný zmatek.

„Pojď, představím tě magickému elfímu dvoru. Mou ženu

Titanií už znáš.“ Ukázal na mě a ztišil hlas. „Teď to mezi námi trochu skřípe. Zamilovala se totiž do osla.“

Obrátila jsem oči v sloup. Pořád v roli.

„Vlastně tě hledal,“ dodal Steve.

„Kdo, Reed?“ zeptala jsem se.

„Jo. Nejspíš touží po dalším polibku.“ Vzal Kylee kolem ramen. „Jdi se po něm podívat. Já si odvedu Kylee.“

Bezva. Steve musel připomínat naše líbání. Jednalo se o polibek na jevišti při jediném představení a došlo k němu jen z toho důvodu, že Reed někam zašantročil oslí hlavu. No dobře, ten polibek byl magický, ale nebyl *opravdový*. Reed mi taky dával umělé dýchání, když jsem se v létě málem utopila ve vodní nádrži, a k *tomuhle* nikdo žádné lechtivé poznámky neměl.

Kylee zmrzl úsměv na rtech. „Aha, takže jdeš za Reedem. Asi sama, předpokládám.“

„Nejspíš chce zkritizovat můj dnešní herecký výkon.“ Pokrčila jsem rameny. „To dělá vždycky.“

„Tak ho pozdravuj,“ zamumlala Kylee. „A možná... Ale nic, jenom že ho pozdravuju.“

„Pomáháš taky dirigentovi kapely s naším hodnocením?“ zeptal se Steve, když odváděl Kylee ven ke změti zahradních lehátek kolem ohniště.

Tahle záležitost s Reedem začínala být dost choulostivá. Kylee se líbil hned od té doby, co se v červnu přistěhoval do Idaha. Strávily jsme hodiny vymýšlením strategií jak na něho „náhodou“ narazit, jenže kdykoli se nám to podařilo, Kylee úplně zkoprněla. Za celou dobu ze sebe vypravila asi tři věty. Všeho všudy. Rozhodla se, že ho pustí z hlavy, ale to není jen tak. Kdyby se city daly ovládat, nikdy bych se nezamilovala do stejného kluka jako moje nejlepší kamarádka.

Ne že bych to snad Kylee přiznala. A že Reeda miluju, jsem si uvědomila teprve nedávno, když jsem zjistila, že taky pracuje pro Façade a možná je mým vytouženým princem. A myslím to

úplně doslova. Při dvojnické práci v Alpách jsem se totiž zamilovala do prince Karla a vím skoro jistě, že Reed za něho v tu dobu zaskakoval. Potřebovala bych si o tom s Reedem promluvit, ale jak to mám nadnést? *Hele, Reede, zamiloval ses někdy při práci do princezny, která ve skutečnosti vůbec nebyla královské krve, jak sis myslel? Jo? Super! To jsem byla já! Tak si mě vezmi za ženu! Nebo si aspoň pojď dát milk shake!*

Vidíte? Trochu ošemetné.

Nakonec jsem Reeda objevila, jak se sklání nad miskou lenticlek. Měl na sobě skvěle padnoucí šedé tričko, jeho olivová pleť v jasném kuchyňském světle vyloženě zářila. Od našeho jevištního polibku už utekly dva týdny, během nichž následovalo jedno představení za druhým (a my jsme se jeden druhému vyhýbali, protože tenhle společný zážitek nás uváděl do příliš velkých rozpaků). Kvůli tomu jsem vlastně přišla, ale teď jsem nedokázala přinutit nohy k pohybu.

Reed zvedl hlavu a naše oči se setkaly. A pak bylo jedno, jestli můžu chodit nebo ne, protože on už si to ke mně šinul. Když procházel kolem ostatních herců, dělali na něho uznalá gesta nebo hýkali na počest jeho role osla Klubka. Culil se a uchechtával, ale celou dobu upíral zrak na mě.

„Ahoj,“ prohodil jemným hlasem a očima začal těkat po místnosti.

Nevím, kolikrát jsme si během zkoušek řekli *ahoj* nebo *čau* nebo *čauky*. Nepočítala jsem to, protože na tom nezáleželo. Ale teď najednou záleželo na všem – na jeho vlasech, ústech, novozélandském přízvuku, díky kterému jeho „ahoj“ znělo tak nádherně. Byl pořád stejný, ale přitom úplně jiný.

Usmála jsem se. „Ahoj.“

Zvedl ruce, jako by ukazoval na něco po levé straně. „Co myslíš?“

Mrkla jsem do prázdného prostoru. „Co myslím o čem?“

„O tomhle krásném slonovi.“ Reed předstíral, že ho hladí.

„Jaký mu dáme jméno? Co třeba oblo babla jsmeble kráblá lovblo štíblí dvojblo níblí ciblí?“

Dětská tajná řeč. *Oba jsme královští dvojníci.* Ano, stál mezi námi slon – pravda, kterou jsme ještě neměli příležitost spolu probrat – ale legrační bylo, že ze všech lidí na večírku jsme tohle tajemství znali jen my dva.

„Mám dojem, že bysme neměli mluvit o tom... kde pracujeme.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe, protože jsem se bála, že se tu každou chvíli někde vynoří cestovní bublina a z ní vystoupí má agentka Meredith. „Faça... chci říct, naši šéfové nás sledují.“

Reed poplácal imaginární zvíře. „Víš, co je na neviditelných slonech nejlepší? Že můžou snadno zmizet. Pojd.“

Popadl mě za ruku a kličkovali jsme mezi hosty. Můj první středoškolský večírek a už se držím s klukem za ruku! No dobře, jen mě odváděl pryč, abychom si popovídali o magii, ale stejně to bylo vzrušující. Jedna moje část mě nabádala, abych ho pustila – co když nás uvidí Kylee? –, ale prsty tuhle rozumnou část mozku neposlechly. Prsty jsou někdy hrozně paličaté.

Reed zaklepal na dveře koupelny a vtáhl mě dovnitř.

„Neříkej, že teď jdeme slona vykoupat,“ poznamenala jsem.

Reed stiskl nějaká tlačítka na manuálu – malém počítači s dotykovým displejem, který obsahoval všechny informace o agentuře a našich klientech, co jsme potřebovali. Právě když jsem u něho poprvé zahlédla tenhle přístroj, uvědomila jsem si, že musí mít něco společného s Façade.

„Půjč mi svůj,“ řekl Reed.

Když přestal ťukat do kláves na mém počítači, prudce vydechl nosem. „A můžeme se nerušeně bavit – vypnul jsem dozoru centrálního řízení zvuk. Kdykoli teď budeme spolu, naše manuály zablokují odposlouchávání. Jen se netvař moc podezřele, nebo jim dojde, že něco není v pořádku, a přepnou na odezírání ze rtů.“

„Ty tohle dokážeš?“

„Malá technická skulinka, co jsem postupem času objevil. Jsou tady různé typy aplikací. Zrovna jsem si stáhl klíčový systém, co mi umožní přístup do všech kanceláří Specteru – určitě by se dal najít i pro Façade. A slyšel jsem, že existuje skener, kterým se dá ověřit, jestli jde o skutečného člena královské rodiny nebo o dvojníka. Ale na ten jsem ještě nenarazil.“

„Ano, ale... Façade to nevádí? Tyhle aplikace přece dávají dvojníkům příliš velkou moc.“

„Agentura nahrává aplikace do telefonu, takže je samozřejmě můžeme používat. Kromě toho,“ vrhl na mě zvláštní pohled, „jsme zaměstnanci, ne uprchlíci. Máme přece právo na soukromí.“

Tím jsem si nebyla tak jistá. Façade prováděla jistě diskuzibilní věci uchazečům o zaměstnání, kteří nesplňovali jejich požadavky. Během své poslední návštěvy v agentuře jsem objevila očištnou místnost, kde se neúspěšným dvojnicím bez jejich vědomí odebírala magie a uchovávala se pro účely Façade. Netušila jsem, kolik lidí očistu podstoupilo, nebo jestli tenhle zákrok má nebezpečné vedlejší účinky. Ani jsem nevěděla, co si mám s tou informací počít – jestli o ní pomlčet, nebo se pokusit Façade zastavit. Doufala jsem, že s Reedovou pomocí najdu odvahu rozhodnout se, co dál. Hlavně jsem se mu potřebovala se vším svěřit.

„Pořád nás můžou vidět,“ zašeptala jsem.

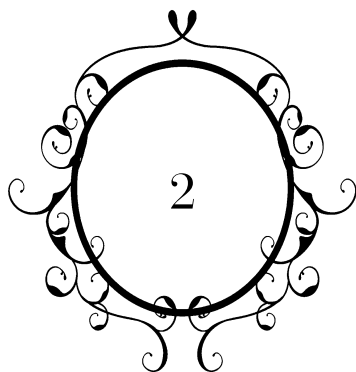
„Pokud nás sledují. Façade používá jako bezpečnostní zařízení pojiždějící radar. A určitě mají na práci důležitější věci než pozorovat dva dvojníky, jak na hereckém večírku klábosej o slonech.“

„Ale stejně, neměli bysme jít někam, kde budeme vypadat míň podezřele? Spíš si sednout ven a zobat lentilky než zalézat do koupelny. Když se člověk chová normálně, je menší pravděpodobnost, že ho sledují.“

„Máš pravdu. Teda ty jsi vážně paranoidní.“

Reed by byl taky paranoidní, kdyby o Façade věděl to co já.
„Profesionální. Ne paranoidní.“

„Já myslel, že by bylo hezký... zůstat sami,“ řekl Reed. „Jako abysme si mohli v klidu povídat.“ Oba jsme chvíli mlčeli. Ticho bylo rozpačité, ale opojné. Reed se mnou chtěl zůstat sám! I když jen v malé koupelně s odlepujícími se květovanými tapetami. Posadil se na kraj vany a ukázal na záchodové prkýnko. „Teď jsme konečně spolu a v bezpečí. Sedni si a všechno mi pověz.“

*P*řejela jsem prsty přes slézový poklop záchodu. Kdo tyhle věci vlastně vymýšlí? Člověk přece nemůže nalézt v záchodech opravdové zalíbení. Natáhla jsem ruce k umývadlu a opláchla si je. Fuj. „Tak jo. A kterou část slona probereme nejdřív? Chceš to vzít od hlavy nebo od ocasu?“

„Vyber si,“ řekl Reed. „Můžeš mi povědět, kdy jsi začala pracovat pro Façade, anebo si konečně promluvíme o tom, co se stalo při premiéře –“

„Od hlavy.“ O tom polibku se mi mluvit nechtělo. Co bych taky měla vykládat? *Jo. Políbili jsme se. Bylo to úžasný. Fantastický.* Jenže jsem musela brát ohled na city své nejlepší kamarádky. A co když líbání s Reedem bylo nádherné jen proto, že jsme oba magičtí, a co když Reed do mě nebyl zamilovaný jako já do něho a hlavně – mohla jsem teď vůbec někoho pořádně milovat, když mi ležel na srdci osud celé světové magické populace?

Nejlepší je začít na začátku. Jak řekla jedna z mých oblíbených hereček Julie Andrewsová ve slavném muzikálu *Za zvuků hudby* – to je velice dobré místo, kde začít. Přejela jsem si jazykem přes rovnátka. „Pracovala jsem v nákupním centru v obchodě Kouzelní mazlíčci –“

Slova ze mě lezla jak z chlupaté deky, když jsem se snažila poskládat svou historii dohromady. Ale za chvíli jsem se rozpovídala. Vyprávěla jsem Reedovi o akvariijní rybičce, které jsem svěřila své přání a ona zažehla můj MP (magický potenciál),

o Meredith, o předvolání ke Královskému apelačnímu soudu a o postupu na úroveň dvě.

Neřekla jsem mu tu důležitou věc, co jsem s ním potřebovala prodiskutovat – jestli ví, že Façade funguje na ukradenou magii. Dozvěděla jsem se pravdu náhodou a ředitelka Façade Geneviève tvrdila, že odebírat neúspěšným dvojnicím magii a vymývat jim paměť je v nejlepším zájmu všech. Během posledních pár týdnů jsem se snažila všechny své hlodající pochybnosti odsunout stranou, ale ignorovat takovéhle tajemství bylo jako zjistit, že ve školní jídelně připravují obědy z prasečích zvratků, a přesto je jíst. Ty nešťastné holky neměly nikdy šanci uvědomit si své možnosti. Façade jejich schopnost dokonce nazývala MP – magický potenciál – jenže pokud uchazečku o práci dvojnice nepřijala, tenhle potenciál jí sebrala.

Vidíte? Šlo o tak zásadní věc, že jsem se potřebovala odhodlat ji nadnést. Jenže Reed vypadal tak důvěřivě, jak se nakláněl dopředu a hltal každé mé slovo.

Důvěřivě a roztomile.

„Takže jak dlouho už jsi doma?“ zeptal se, když skončil můj proslov Desina kariéra u Façade: upravená verze.

„Z posledního úkolu jsem se vrátila těsně před premiérou. Takže nedávno.“

„Jsi tam teprve od června a už jsi toho tolik stihla? Pane jo.“ Jak se ke mně pořád nakláněl, ucítila jsem závan jeho sportovní kolínské – nebo mýdla nebo pracího prostředku nebo co to bylo, ale nádherně tím voněl – a uvědomila jsem si, že sedíme velice blízko sebe na velice malém prostoru. Prakticky jsme se dotýkali koleny. Všiml si toho? Přemýšlel o tom, jak voním já a že voním jinak než obvykle, protože jsem na sebe před odchodem na tenhle večírek stříkla trošku mámina parfému? Protože... no, protože jsem věděla, že tady bude Reed.

„A co ty?“ zeptala jsem se nakřáplým hlasem.

„Já jsem u Specteru už delší dobu.“ Specter byla novější

pobočka Façade specializující se na mužské členy královských rodin. Façade byla původně jen ženská agentura, takže mezi sek-cemi pro dvojnice a pro dvojníky docházelo trochu k rivalitě. Ačkoli Reed oficiálně pracoval pro Façade, nikdy jsme na sebe v práci nenarazili, protože naše pobočky sídlily v jiných zemích.

„Jak dlouho?“ vyzvídala jsem.

„Podepsal jsem smlouvu ve třinácti, takže teď jsou to dva roky.“

„A kolikrát už jsi zaskakoval za prince?“

„Zatím jsem měl asi pětadesát kšeftů.“

„Cože? Vždyť tam děláš teprve dva roky –“

„Ale díky zákonu duplicity je to mnohem déle.“

„Máš pravdu, teoreticky může člověk zvládnout stovky zaskoků, aniž by doma cokoli zmeškal. Zřejmě jsi u klientů hodně žádanej.“ Meredith mi jednou popisovala zákon duplicity takhle: čas, kdy pracujeme, je jako kousek nataženého provázku. Magie dokáže dát konce tohoto provázku zase k sobě, jako kdyby vůbec žádný čas neuplynul, a vrátit nás domů pár vteřin potom, co jsme odešli. Samozřejmě je to technicky mnohem slo-žitější, ale tohle je podstata. Taky se zdá, že lidé ve Façade pomaleji stárnou, ale to má patrně něco společného s rozsáhlou řadou magické kosmetiky.

„Mám dobrej časovej plán,“ vysvětloval Reed. „Když to rozpo-čítáš do dvou let, tak ve skutečnosti dostanu práci tak jednou za týden nebo za čtrnáct dní.“

„Ale stejně,“ namítla jsem. „Musíš bejt fakt skvělej, když tě posílaj na zaskok tak často.“

„Dělám, co můžu.“ Zkroušeně se usmál. „Není na škodu, že oba rodiče pracovali jako dvojníci. Mám to v krvi.“

Magie se dá dědit? To je teda bomba. A pokud je Reed takový profík, tak by mohl znát víc úžasných triků než jak čachrovat s manuálem. Ale zas na druhou stranu, možná už ví o Façade všechno, a přesto mu tahle práce připadá báječná. „Netušila jsem, že magie je dědičná.“

„Vždycky ne, ale může být. V mém případě to tak je.“ Reed se rozhlédl po koupelně a pak ztišil hlas. Ačkoli jsme se skrývali v téhle malé místnosti a naše manuály měly zablokovaný odposlech, očividně mu dělalo problémy o Façade mluvit. „Po pravdě řečeno, rodiče cestují po světě a zabývají se zemědělstvím, protože dělají pro agenturu výzkum. Pracují v oddělení organické magie a zkoumají, který živý organismus obsahuje magii. Takže já už vlastně o tvoji rybičce ve zverimexu věděl – sledovali jsme ji od chvíle, co jsme se přistěhovali do Sproutville. Zároveň se spoustou dalších organismů – tady to aktivitou jen věř. Kdo by si pomyslel, že je Idaho tak magický místo?“

Já rozhodně ne. Přitáhla jsem si nohy k hrudníku a položila si bradu na kolena. „Takže tys měl magii vždycky, nebo ti ji někdo musel... vznítit?“

„Postup je stejný. Mně zažehl magii tuleň v zoo. Rodiče to pěkně zinscenovali – šoupli cvičiteli tuleňů padesát babek, aby si mě při představení vybral. Ale já byl pořád nervózní, že se nic nestane, že žádný MP nemám. Vznícení probíhá u každého jinak – někdo ani nepozná, že se něco děje, a u někoho dojde k obrovské explozi. To záleží na tom, jak se tvoje magie projevuje a jaký máš sama schopnosti.“

„No, a co se stalo ve tvém případě?“

„Máma tvrdí, že když jsem se dotkl tuleně, voda se doslova zatřpytila.“

„Panečku. A moje rybička vypustila jen pár pitomejch bublinek.“

„To je všechno relativní,“ řekl Reed. „Já hned nastoupil do rodinného podniku. Jakmile jsme se vrátili domů, ve vteřině jsem mazal do práce.“

„A líbí se ti pracovat pro Façade?“

„Tobě snad ne?“ zeptal se Reed, a zatímco mluvil, zkoumala jsem jeho obličej a doufala, že zahlédnu aspoň nepatrné zaváhání. „Vsadím se, že ráda nosíš všechny ty korunky.“

Ušklíbala jsem se. „Já ještě žádnou korunku na hlavě neměla!

Tohle bych okamžitě změnila – každá dvojnice by měla dostat vlastní korunku.“

„Velice důležitá věc,“ souhlasil Reed.

„A co ty?“ Štouchla jsem ho do kolene v naději, že bychom mohli zabrousit hlouběji. „Ty bys něco změnil?“

Reed se zadíval do stropu. „Mmm, asi ne. Je to ta nejfantastičtější práce, co si člověk dokáže představit. Nemyslíš?“

Pokřčila jsem rameny. Pokud Reedovi připadalo všechno senzační, tak o nešťastných dvojnicích, kterým vymývají paměť a kradou magii, očividně neměl ponětí. Kdyby o tom věděl, pořád by považoval tuhle práci za nejlepší na světě? Nebo by se dal se mnou do kupy, abychom spolu... co? Ovládli magický svět? „Reede. Měla bych ti něco říct –“

Někdo zaklepal. Klepání na dveře koupelen se na středoškolských večírcích zřejmě schvaluje, nevhodné je pouze u vchodových dveří. Tohle si musím pamatovat. „Hele, ty vevnitř, dělej! Je tu fronta.“

Přikrčila jsem se. Reed sice dokázal odštíhnout Façade, ale ne druhou osmačku v souboru – Celeste Juniperovou, mou bývalou nejlepší kamarádku. Pak sokyni. A teď, co jsem jí pomohla získat třetí místo v Miss Teen Dream Idaho, se stala mou... sokarádkou? Přesto jsem nepotřebovala, aby vtrhla do koupelny, kde jsme si s Reedem povídali o samotě. Uměla jsem si představit, jaké by o nás hned začala šířit drby.

Reed pohodil hlavou směrem k vaně a zašeptal: „Vlez si tam.“

Potichoučku jsem to provedla a on za mnou zatáhl sprchový závěs. Dřepla jsem si a koukala ven škvírkou mezi závěsem a dlaždičkami.

Reed otevřel dveře. „Ahoj, Celeste. Snad nehoří?“

Celeste nasadila sladký hlásek. „Reede! Já nevěděla, že jsi tady ty.“

„Jo a kde máš tu frontu, co sis o ni dělala starosti?“

Celeste se zachichotala. „Když nepředstíráš, že je to urgentní, tak tě nikdo neposlouchá.“

„No, já mám zrovna *urgentní* telefon.“ Reed pro zvýšení efektu zamával mobilem. „A potřebuju soukromí. Takže nevadilo by ti skočit si na jiný klozet? Prosím?“

„Klozet! Zbožňuju tvůj britskej slovník!“

„Jsem z Novýho Zélandu.“

„To je prašť jako uhoď.“ Našpulila rty. „Jenom si chci zkontrolovat make-up. Co myslíš? Vypadám dobře?“

Potlačila jsem smích. Přišlo mi úžasné sledovat Celeste, jak flirtuje, aniž by se dočkala jakékoli odezvy.

Z myšlenek mě vytrhlo zvonění. Proboha. Zvonil mi telefon. Počkat, dovolte mi menší stylistickou úpravu. ZVONIL MI TELEFON. Vytáhla jsem mobil z kapsy a honem ho vypnula, ale vrátit čas o pár vteřin jsem nedokázala.

Celeste nakoukla za Reeda. „Je tady ještě někdo?“

„Ne. Jenom já.“

„Ale někomu tu zvonil telefon. Táhle ve sprše. A ty svůj držíš v ruce.“

Buď měla ta holka nadlidskou sílu, anebo zastihla Reeda nepřipraveného, protože se kolem něho prodrala a roztáhla sprchový závěs. Mátožně jsem zamávala.

„Desi? Co tady... Bože můj... Vy dva spolu –“

„Ne!“ zařvali jsme s Reedem jednohlasně.

„Jenom jsme si povídali,“ vysvětlovala jsem.

„O... o divadle. A, ehm...“ Reed na mě vrhl zoufalý pohled.

„O Shakespearových komediích!“ dodala jsem. „Uměl skvěle psát situace plný nedorozumění. Přesně jako je tahle.“

Celeste pokrčila nos. „Takže vy jste si povídali o Shakespearovi. V koupelně.“

Přikývli jsme.

„Co vy dva chcete spolu dělat, je *vaše* věc.“ Celeste si položila ruku na srdce. „Nebojte se, neřeknu *živý duši*, že jsem vás tu načapala. A jdu si najít jinou koupelnu, abyste vy dva mohli... být sami.“

Odcupitala pryč. Sakra. Položila jsem čelo na okraj vany.

„Co myslíš, že řekne ostatním?“ zeptal se Reed.

Zvedla jsem hlavu. „Nejspíš že jsme se vzali a máme spolu tři děti.“

Reed nasadil zamyšlený výraz. „Já chtěl vždycky čtyři, jestli by ti to nevadilo. Nejlíp dvojčata, kdybys to mohla nějak zařídit.“

Samozřejmě si dělal srandu, ale... stejně mi srdce poskočilo radostí. Dvojčata! Vždycky bych jim oblékla stejné tepláčky, kdybychom pomáhali Reedovým rodičům na farmě. Jestlipak by naše děti byly taky magické? A jaká bláznivá dobrodružství by nás asi s rodinou Pearsonových čekala –

„Tak co uděláme?“ zeptal se Reed.

„Cože? Aha.“ Vylezla jsem z vany. „Radši brnknu Kylee, dřív než jí Celeste všechno vyslepičí. Počkej chvíli.“

Kylee to zvedla na třetí zazvonění. „Tady jsi. Právě jsem ti zkoušela volat.“

„No jo, promiň.“ A díky, žes zavolala *zrovna* v tu chvíli. Dokonalé načasování, kamarádko. „Už jsi skončila soukromou hodinu s Oberonem?“

„Ty vago!“ vykřikla Kylee. „Ten kluk ale umí flirtovat.“

„Se mnou nikdy neflirtoval, a to jsem jeho žena.“

„Kde jsi?“

Sakra. Měla jsem si připravit bojový plán, než jsem vytočila číslo. Všechny ty řeči o dvojčatech mi úplně zatemnily mozek. (Měla by barvu pleti po Reedovi? Doufám, že ano. Já se hned spálím a takhle bych si aspoň nemusela dělat starosti s opalovacím krémem, kdykoli bychom na Novém Zélandu vyrazili na pláž.)

Jak dlouho jsme si tady s Reedem povídali? Půl hodiny? I kdyby jen pět minut, Kylee mě stejně podrobí křížovému výsledku ohledně našeho rozhovoru. A ta mi nějakou báchorku o Shakespearových komediích těžko zbaští. „No, narazila jsem na Reeda.“

„Fakt jo? Ale vážně, kde jsi? Hledala jsem tě po celým domě.“

Napřímila jsem se. „Hmm, v koupelně.“

„Ty jsi narazila na Reeda v koupelně?“ podivila se Kylee.

„Ne. Teda tak nějak. Ale žádný trapas. Jenom, ehm, si myl ruce. Tak jsme prohodili pár slov.“ Plácla jsem se do čela. V tomhle jsem byla hrozná. „Prostě jdi do kuchyně. Já tam za tebou přijdu.“

Zavěšila jsem. „Reede, prosím tě, já vím, že to zní divně, ale nemohl by ses po zbytek večírku držet ode mě dál? Jde o to, že já se taky musím bavit s Kylee a nevím, jak se mám k tobě chovat, když ona je u toho. Mně dá dost práce zatajit před ní mou vlastní magii, ale teď se určitě dovtipí, že mezi náma něco je.“

Reed zvedl obočí. „Mezi náma něco je?“

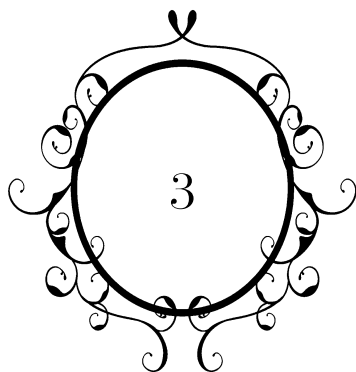
„Myslím jako MAGIE. Oba ji máme. A Façade. Takže jsme ve spojení. Teda v pracovním spojení. Jsme kolegové.“

„Kolegové.“ Reed zahýbal čelistí, jako by to slovo přežvykoval. „No dobře. Ale s magií si nedělej starosti. Já ji skrývám celý život. Jsem mistr maskování.“

„Tak si tu masku nasad' pokaždý, když my tři budeme spolu. Všechno zůstane jako dřív, jo?“

„Jasně. Všechno jako dřív.“ Reed se naklonil nad umývadlo a opláchl si ruce. „Ale můžeme se ještě sejít? Později? Potřebujeme probrat ještě další věci.“

„Určitě.“ Už jsem došla doprostřed chodby, když mě něco napadlo. Myslel další věci o Façade? Nebo další věci o... o nás?

*P*oprvé v životě jsem ocenila, že mám o víkend v deset hodin večerku. Tedy večerka není přesný výraz. Táta ještě dodnes říká, že musím *do hajan*.

Táta mě a Kylee vyzvedl zase za rohem. Kylee se o Reedovi nezmínila. Nejspíš čekala, že o něm začnu já, ale o *tomble* slonovi jsem v žádném případě mluvit nehodlala. Tak jsme si celou cestu až ke Kylee domů povídali o jídle. Když jsme zabočili na její příjezdovou cestu, táta se na nás podíval ve zpětném zrcátku.

„Jsem rád, děvčata, že jste se na večírku dobře bavily a že jste se třeba nehoupaly na lustru. Ale příště byste možná mohly zkusit poodejít od mísy s chipsy.“

„Děkuju, pane Bascombe.“ Kylee si rozeplula bezpečnostní pás a otočila se na mě. „Hele, Desi... Nemohly bysme si chvilku promluvit? Venku?“

Táta zakroutil knoflíkem u rádia. „Jen běžte. Já si zatím poslechnu trochu hudby, zatímco budete probírat různé oblohy pizzy.“

Kylee a já jsme vyklouzly z auta a posadily se na obrubník. Táta si pustil starou kapelu Bon Jovi a začal hrát na imaginární kytaru. „Myslíš, že už se narodil jako pošuk, nebo se to u něho vyvinulo časem?“ zeptala jsem se Kylee.

„To je v genech. Podívej se na sebe.“

„Ha ha.“

Zkroutila si koneček copu. „Přestaň mě mučit a pověz mi, co se stalo. Takže jsi narazila na Reeda v koupelně, a co pak?“

„Vždyť jsem ti to říkala. Chvíli jsme si povídali.“

„O čem?“

Vytrhla jsem plevel z pukliny v chodníku. O našem magickém zaměstnavateli. Jako vždycky. „O divadle.“

„Povídali jste si o tom, jak Reed ztratil oslí hlavu?“

Myslí, jestli jsme si povídali o líbání? „Kylee, proč mě musíš vyslyšet pokaždý, když promluví s Reedem? Normálně jsme klábosili jako kdykoli jindy, když spolu klábosíme.“

Pustila cop. „Já nemám tolik příležitostí s ním mluvit.“

„Protože se ani nepokoušíš je vytvářet.“

„Takže jsem vás vyrušila?“

„Ne.“ Snažila jsem se zachovat klid, ale nejradši bych ji praštila – přísahám, že tohle už jsme probíraly snad milionkrát. Už předtím mě to dost otravovalo, ale teď už jsem toho měla opravdu plné zuby. Co jsem jí měla říct? Ano, líbí se nám stejný kluk, ale když se mi začal líbit, tak jsem *nevěděla*, že je to ten samý, protože tenkrát to *nebyl* ten samý – byl to princ. Několik měsíců jsem žila v domnění, že jsem se zamilovala do prince Karla, zatímco všechno, co mi na něm připadalo úžasné, byl ve skutečnosti Reed zaskakující za Karla. A já bych to Kylee nejradši řekla, jenže kdybych to udělala, přišla bych o práci. A možná i o magii.

Jo, mimochodem, já mám totiž magii.

„No dobře,“ zamumlala. „Tak promiň.“

Jde o to, že člověk, který má magii, se na ni může naladit pomocí nějaké své emoce nebo vlastnosti. V mém případě je to empatie, takže když se do svých klientek vcítím, dokážu se napojit na magii a pomoci jim. A navzdory tomu, co Façade tvrdí svým zaměstnancům, magické služby se nemusí poskytovat výhradně členům královských rodin. Z magie by mohl mít užitek *každý*, jen kdybych zjistila, čeho přesně jsem vlastně schopná. Zatím se mi podařilo řídit pohotovostní bublinu, telepaticky hovořit s Celeste a poznat, co princezny chtějí. Ale ještě

bych potřebovala přijít na konkrétní způsob, jak využívat magii v běžném životě.

Zrovna teď by se nějaký magický zásah opravdu hodil. Ale těžko jsem mohla na Kylee vystřelit z prstu elixír lásky, takže by se zamilovala do jiného kluka a byl by klid. Takhle to nefunguje.

Počkat. Co když jo? Neměla jsem tušení, co všechno se svou magickou emocí dokážu. Třeba bych si *mohla* zahrát na Amora a tím náš problém vyřešit.

Pevně jsem zavřela oči a soustředila se na svou obětavou, milou nejlepší kamarádku a její lásku k Reedovi a všechny její potřeby a pocity a problémy a naděje. Představila jsem si pro ni dokonalého kluka – někoho vtipného a chytrého a talentovaného a krásného a NE REEDA. Zнала jsem Kylee dobře, nebylo těžké mou empatii rozpumpovat. Pak jsem na Kylee ukázala a silou vůle přiměla všechnu svou moc, aby proudila do špičky prstu. Zamiluj se. Abrakadabra!

„Des? Proč na mě ukazuješ?“

Otevřela jsem jedno oko. „Cítíš... něco zvláštního, když to dělám?“

„Co když děláš?“

„Ukazuju na tebe.“

„Kromě rozpaků? Ne.“

Spustila jsem ruku dolů. Blbej Amor.

„Snažíš se mě očarovat, abych se přestala vyptávat na Reeda?“ Kylee se rozzářily oči. „Viděla jsem to v jednom hororu pro teenagery, *Planeta Hex*, kde ta holka měla kouzelnickou hůlku zastrčenou za nehtem, jenže ji ovládal mimozemšťan z jiný galaxie –“

Vzdychla jsem, zatímco Kylee mlela dál. Mé čarodějnické schopnosti nestály za nic, ale aspoň mě přestala vyslychat a změnila téma.

„– ale nakonec se do toho mimozemšťana *zamilovala*, takže to dopadlo dobře.“

„Mmm hmm,“ přitakala jsem.

„A teda.“ Kylee hodila kamínek do kanálu. „Pozval tě Reed na Zimní bál, když jste spolu byli v koupelně?“

„O čem to mluvíš?“ Sproutvillský Zimní bál byla obrovská slavnost s bruslením, horkou čokoládou, sáňkováním, hrami a ano... „bálem“ – ve skutečnosti šlo spíš o uhozenou tancovačku ve vyzdobeném společenském centru. Dívky mého věku neměly moc příležitostí si zatancovat s kluky, takže se vždycky vyfikly a předstíraly, že „bál“ je přepychová společenská událost. „Reed a já spolu nejdeme,“ řekla jsem. „Nebud' směšná.“

Kylee pokračovala, aniž se na mě podívala. „Směšný je spíš to, že před svou nejlepší kamarádkou něco tajíš.“

„Já před tebou nic netajím.“ Podrbala jsem se na čele. „Vážně, řekla jsem ti, že Reed a já –“

„Já tě znám, Des. Poznám, když jsi nervózní. Poznám, když lžeš. A od té doby, co jste začali nacvičovat to představení, ses hrozně změnila. Občas mi připadáš... že jsi někdo jiný, jako bys byla myšlenkami v úplně jiném světě. A už mi *vůbec nic* neříkáš.“

Chtěla jsem jí skočit do řeči, ale Kylee zvedla ruku. „To nemůžeš popřít. A mám pocit, jako kdyby tě Reed znal líp než já, přestože jste se viděli jenom na zkouškách. Chováš se *jinak*, když jsi s *ním*.“

„Kylee! Poslouchej, jsi moje nejlepší kamarádka a já ti říkám úplně všechno, co můžu.“

„Všechno, co *můžeš*. Ale ne všechno.“ Zakroutila hlavou. „A právě to nejvíc bolí. Víc než to, že se nám líbí stejnej kluk, a já myslím, že jemu se líbíš ty. Já to nakonec překonám. Jenom jsem se zamilovala, nejde o žádnou věčnou upíří lásku. Už jsem se začala smířovat s tím, že s ním nikdy nedokážu promluvit. Ale myslím, že on ví, co se s tebou děje. Jemu ses svěřila, ale mně ne.“

Mlčela jsem. Nevěděla jsem, co na to říct. Měla pravdu. Ve všem. A uvědomila jsem si, jak dobře mě Kylee zná a jak je vnímavá, když poznala, že mám obrovské tajemství. Akorát se jednalo o dost odlišné tajemství, než si myslela.

Kylee se zvedla a oprášila si džíny. „Promiň, už mi to leželo na srdci delší dobu. Ten večírek to jen vynesl na světlo. Tak já jdu domů.“

„No, já taky radši poběžím, než půjde kolem někdo z večírku a uvidí tátu, jak v autě mlátí hlavou do rytmu,“ poznamenala jsem. „Můžeme si ještě promluvit? Zítřka?“

„Možná příští týden. Potřebuju trochu času na, ehm, přemýšlení.“ Kylee se na mě smutně usmála, pak se rozběhla po příjezdové cestě a zmizela v domě.

Uf. Neměla jsem moc řešení na výběr. Buď jsem jí mohla říct pravdu o Reedovi a Façade, anebo všechno spravit pomocí magie. Jinak naše přátelství utrží vážnou ránu. A není to tak, že by po Idahu běhal milion dalších Kylee. Ani po světě. Dokonce ani po téhle galaxii.

Zatímco Kylee se pravděpodobně doma dívala na nějakou kravinu typu *Mou nejlepší kamarádku unesli mimozemšťané*, já si pus-tila *Casablanku*. Tenhle film jsem vždycky milovala, ale teď jsem ho sledovala obzvláště pozorně. Než šel Reed při premiéře naší hry na jeviště, citoval jednu hlášku z tohoto filmu. A princ Karl, do kterého jsem se zamilovala, citoval stejnou hlášku při našem prvním setkání. O něco později pak Karl tvrdil, že o *Casablance* nikdy neslyšel. Kolik studentů prvního ročníku střední školy zná hlášky ze sedmdesát let starého filmu a používá je při běžné konverzaci? Reed *musel* být Karlovým dvojníkem. Prostě musel.

Film skončil a do hudby provázející titulky se ozval známý vibrující zvuk vycházející z mé kabelky. Manuál. Počkat, manuál! Ted?

A bylo po klidné, ničím nerušené noci.

Drahoušku,

snad Tě tahle zpráva zastihne v pořádku. Vplížila jsem se na Tvé poslední představení a viděla jsem, jak líbáš oslí hlavu

toho nebohého chlapce. Doufám, že ji pravidelně dávají chemicky vyčistit. Ale bravo! Tolik oduševnělosti a talentu. Je zvláštní, že hraješ spolu s jiným zaměstnancem Façade, a to dost cenným.

Ano, my o Reedu Pearsonovi víme. Samozřejmě to víme. Ačkoli vztah mezi dvojníky je povolen, nepodporujeme ho. Nechceme, abyste si porovnávali zkušenosti – je důležité si pamatovat, že každý dvojník má jiné zážitky. Všichni jste pro agenturu jedineční. Takže přestože Ti samozřejmě nezakazujeme, aby ses s panem Pearsonem přátelila, teď když víš, co máte společného, opravdu doufáme, že budete své vzájemné styky udržovat jenom na povrchní úrovni. Soustřeďte se na zájmy mladistvých, ať je to cokoli. Žádné osnování spiknutí proti největší magické organizaci na světě. Ha!

Jinými slovy, už začaly přípravy na mé povýšení do rady Façade. Tohle senzační tajemství ještě držím pod pokličkou – novinka bude oznámena při blížícím se slavnostním ceremoniálu. Co si jen vezmu na sebe? Zatímco já mám plnou hlavu těchto věcí, ty by ses měla začít připravovat na nový úkol. Ano, příkládám Vyšší průpravu řádné elitní dvojnice, známou jako VPŘED. Ačkoli VPŘED je běžně součástí úrovně dvě, žádná dvojnice nikdy nepostoupila tak náhle a my ještě zařizujeme tvé povýšení. Stálá partnerka se obvykle zvolí až poté, co dvojnice pracovala pro určitou klientku mnohokrát během mnoha let. Takže chceme, abys vykonala tento úkol, a my zatím dokončíme výběr tvé dlouhodobé pozice.

A neboj se. Seznam možná vypadá obtížně, ale když se teď dokážeš naladit na svou magickou emoci, určitě zazáříš na jakémkoli postu. Empatii můžeš cítit k těm nejsilnějším i nejslabším princeznám, a jakmile se napojíš, magie se postará o zbytek. Zvládnout celý tenhle seznam VPŘED není v lidských silách, tak udělej, na co stačíš. Další informace

o princezně dostaneš, jakmile uvidíme, že jsi pro úkol připravena, což doufejme bude brzy. Měla jsi čas hrát, teď nastal čas pracovat.

Pa,
Meredith

Vyšší průprava řádné elitní dvojnice

1. Gymnastika
2. Kódování a pokročilá počítačová technologie
3. Otevírání zámků
4. Šerm
5. Karate
6. Sochařství
7. Vybudovat si odolnost vůči bolesti
8. Dokázat se pohybovat nepozorovaně

Několikrát jsem manuálem zatřásla. Omylem mi poslali seznam pro akčního hrdinu ve filmu o nindžech. Ale slova se ani nehnula. Façade to myslela vážně.

Aspoň že jsem věděla, jak při zaskakování používat svou magii. Doslova jsem se navlékla do klientčiny kůže a intuitivně poznala, co dotyčná chce nebo co postrádá. A teď budu potřebovat veškerou pomoc, co můžu dostat, protože... Vybudovat si odolnost vůči bolesti? Vždyť se určitě jedná o porušování zákoníku práce! V Idahu nejsou žádné kaskadérské kurzy. A to nemluvíme o *gymnastice*. Vzhledem k mé neschopnosti udělat kotrmelec jsem moc dobré vyhlídky neměla.

Jako obvykle jsem vůbec netušila, kdy se Meredith objeví. Podle seznamu VPŘED jsem se měla připravit na svůj další úkol a v minulosti jsem vždy mohla studovat několik týdnů nebo dokonce měsíců, než jsem nastoupila do práce. Jde o kvalitu, ne o kvantitu, říkala Meredith. Ale tohle očividně nebyl ten případ. Chtěli mě, a to brzy.

Nedokázala jsem si představit, co po mně budou chtít, ale měla jsem pocit, že při tomhle záskoku střevičky na plese neprotančím.

Zbytek víkendu jsem strávila přípravou VPŘED – a to tak, že jsem se dívala na staré filmy o nindžech a hrála si s podomácku vyrobeným zlodějským nádobíčkem. Co se týče budování odolnosti vůči bolesti, jednou jsem slyšela, že když se má oblíbená herečka, filmová legenda Audrey Hepburnová, potřebovala při natáčení rozbrečet, vytrhávala si chlupy z nosu. A skutečně, tohle cvičení mi vehnalo slzy do očí. Jen jsem doufala, že přijdu pouze o chlupy z nosu a nikoli o mnohem důležitější části těla.

Další průzkum už jsem neprováděla. Mohla jsem zapátrat v chatovací místnosti dvojnic po princeznách, co mají v oblíbeně karate, šerm a gymnastiku, a zjistit jméno své klientky. Vážně, kolik princezen asi odpovídá požadavkům VPŘED? Ale potřebovala jsem víc času, abych si promluvila s Reedem, než se vrátím do práce. Ještě jsem nebyla na Façade připravená.

Vlastně jsem nebyla připravená ani na to, co mě čekalo v pondělí ve škole.

Začalo to hned ráno, když se ke mně naklonil Celestin přítel Hayden Garrison a zašeptal: „Jak dlouho už chodíš s tím klukem z Novýho Zélandu?“

Proč se se mnou Hayden Garrison baví? V životě se se mnou nebavil – doteďka si myslel, že se jmenuju Daisy. Před půl rokem, když jsem ještě byla do tohohle paka zamilovaná, bych skákala radostí. Teď jsem na něho jen bezvýrazně civěla.

„Cože?“

„Celeste říkala, že chodíš s tím... Jak se jmenuje?“

„Myslíš Reeda?“

„Jo. Slyšel jsem, že je mu šestnáct.“

Cukla jsem sebou. „Není mu šestnáct. A ne! Já s ním nechodím.“

„Aha.“ Hayden pokrčil rameny. „No dobře. Jenom se ptám.“

A celé dopoledne mě zastavovali spolužáci a ptali se na totéž, případně mi předhazovali ještě šílenější verze: *Přý chceš přeskochit ročník, abyste vy dva mohli spolu chodit do třídy.* Což znamenalo, že Kylee slyšela ty samé drby. Jediný pohled na ni ve frontě na oběd to potvrdil.

Trhlinu v našem přátelství by teď nespravil ani kouzelný elixír lásky. Pokud mě předtím podezírala, že před ní něco tajím, tak klepy o mém domnělém „vztahu“ s Reedem ještě přilily olej do ohně.

Ani o mě nezavadila pohledem, prostě běžela rovnou ven z jídelny. Utíkala jsem za ní a zakopla o batoh pohozený na zemi. Vyletěla jsem na chodbu, ale nikde jsem ji neviděla. Kůže mě brněla empatií, a tak jsem zavřela oči a doufala, že se objeví nějaké magické řešení. Jak tohle jen spravím?

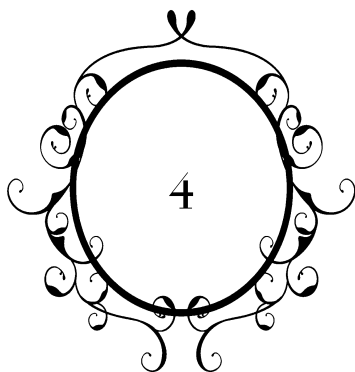
Hlásek vzadu v hlavě mi našeptával: *Řekni jí o své magii.*

No jasně. Povědět pravdu, to určitě pomůže. Kylee mi uvěří každé slovo. A Façade mě taky pochválí. Stiskla jsem oči ještě pevněji a zeptala jsem se své magie ještě jednou. Co mám dělat?

Obejmi ji.

Kopla jsem do nejbližší skříňky. Prosím tě, magie. Obejmout? OBEJMOUT? Pokud nejste roztomilé lesní zvířátko ve veselém kresleném muzikálu, tak objetí nic nevyřeší. Děkuju pěkně.

Tenhle dvojí život už mě vážně začínal štvať.

*K*dykoli jsem se během odpoledního vyučování pokusila s Kylee promluvit, utekla přede mnou a samozřejmě mi nezvedala telefon ani neodpovídala na zprávy. A tak jsem jí po škole objednala on-line ovocný koš. Nemohla jsem jí prozradit své tajemství, ale aspoň jsem té holce mohla dát pár hrušek.

Usoudila jsem, že čím dřív vymyslím, co provést s Façade, tím dřív dokážu ovládnout svou magii, takže už mě pak nebude krmit žádnými dalšími „objímacími“ bláboly. Tak jsem vytočila ještě jedno číslo, ačkoli z tohoto rozhovoru jsem měla skoro větší hrůzu než z přesvědčování Kylee, že všechno je v pořádku.

„Ahoj, Reede. Jak se máš? Tady Desi Bascombová.“

„Ahoj, Desi, taky známá jako jediná Desi, kterou znám.“

„Já jen tak pro jistotu.“

„A taky poznám tvůj hlas. A mám identifikaci volajícího –“

Protočily se mi panenky. Občas je dost protivný. „Teď zas pro změnu kritizuješ můj *pozdrav*?“

„Promiň. Ahoj.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Jenom mě napadlo, že bysme si promluvili o –“

„Hele, nechceš se zastavit?“

„Ehm, ne, to je dobrý.“ Ke klukovi domů? To by mi rodiče v žádném případě nedovolili. Nehledě na to, že já k němu domů jít nemůžu. To by bylo šílený. „Můžu si popovídat po telefonu. Víš, o –“

„O slonech. Já vím. Ale stejně by to bylo lepší *osobně*.“

A pak mi to došlo. Reed si myslel, že probírat tyhle věci po telefonu není bezpečné. Při osobním rozhovoru můžeme vypnout zvuk. Poprvé v životě jsem se odvážila zavolat klukovi a nemůžu se s ním bavit, protože náš magický zaměstnavatel by nás mohl odposlouchávat.

„Jo. Jasně. Sloni. Mám o nich spoustu otázek.“

„A co kdybys šla se mnou do práce?“

„Na bruslařskej stadion?“ zeptala jsem se. „A pustěj mě tam?“

„Určitě. Musím sestavit pracovní tým pro nějakou obrovskou akci, co se koná příští měsíc. Můžeš mi pomoci. Je to tvoje občanská povinnost.“

Občanská povinnost. Občanské povinnosti rodiče schvalují. „Bezva, takže se sejdeme u Křišťálovýho paláce.“

„Za čtvrt hodiny jsem tam.“

Čtvrt hodiny znělo dost rozumně, ale když přijde na tašku, rozum jde stranou. Vrátil se domů dřív, aby se postaral o mou sestřičku Gracii, protože mámě nebylo dobře. Už zase. Po pravdě řečeno, myslím, že ji vyčerpávaly všechny ty konzultace ohledně soutěží krásy. Od té doby, co Celeste získala třetí místo, měla máma nabitý program a očividně jí ubývalo energie. Taky by potřebovala víc jíst – často vynechala oběd a dala si místo něj jen zmrzlinu. A jakkoli jsem tátu milovala a ráda s ním trávila čas, jakmile začal něco organizovat, všechno se tak nějak... zkomplikovalo.

Trvalo mi půl hodiny, než jsem se dostala na stadion, protože jsme museli čekat, až se Gracie probudí. Načež táta začal balit na cestu tašku s pleny, přestože vůbec neměl v úmyslu vystoupit z auta. Pak se snažil nacpat nevrlou Gracii do autosedačky. Potom jel rychlostí šest kilometrů za hodinu po silnici, kde je povolená šedesátka.

„Tati, už jsi někdy slyšel výraz *slápnout na plyn*?“ zeptala jsem se.

„V jednom kuse. Přesně to lidé dělají, než způsobí dopravní nehodu.“

„Grrrr.“

„Podívej, už jsme tady. A máš pěkné tričko.“

Usmála jsem se na nový potisk na svém fialovém termotričku – O KOLEČKO VÍC s modrou kolečkovou brusličkou. Doufala jsem, že Reed to taky ocení. Trochu jsem předvídala, když jsem si vyrobila tričko, co se tak dokonale hodí pro jeho sport.

Táta si odkašlal. „Totiž, princezno, chtěl jsem se tě na něco zeptat.“

Rozepnula jsem si bezpečnostní pás. „Ano?“

„Je všechno v pořádku?“

Proč se mě na to pořád všichni ptají? „Jasně.“

„Dobře. Já jen že... maminka našla v tvém pokoji výbavu k otevírání zámků.“

Ztuhla jsem. Proč jsem to někam neschovala? Aspoň že nenašla manuál. „To by se nestalo, kdyby nebyla tak posedlá uklízením. Člověk by řekl, že když je tak unavená, mohla by ty svoje luxovací nájezdy trochu omezit.“

Táta si odfrkl. „Maminka není unavená.“

„Zrovna teď si dává šlofíka.“

„Aha.“ Táta se na mě pokradmu podíval. „Ty sis všimla.“

„No jo, jsem děsně bystrá.“ Proč se tváří, jako by šlofik byl něco skandálního? Já bych taky padala únavou, kdybych připravovala soutěžící na volbu miss a ještě dělala doma uklízečku. „Takže já to oceňuju, ale možná by měla víc odpočívat a moje věci nechat na pokoji.“

„To je pravda, ale... nemusím si o tebe dělat starosti? Nedala ses,“ křečovitě se zasmál, „na dráhu zločinu?“

„Ne, jenom obrušuju svoje skautský dovednosti.“

„Ale vždyť jsi nikdy do skautu nechodila.“

Dráha zločinu. Byl tak daleko, a přece tak blízko. Naklonila

jsem se přes sedadlo a vlepila mu pusou na tvář. „Neboj se, tati. Ať dělám cokoli, skvěle mě platěj.“

Zabouchla jsem dveře a pádila k zadnímu vchodu do Křišťálového paláce. Reedův tandem stál opřený o zeď. Nechápala jsem, jak může v téhle zimě jezdit na kole. Zatroubila jsem na klakson. Reed vykoukl ven a zakřenil se.

„Dala sis na čas. Ale máš parádní tričko.“

Tohle tričko už ze sebe do konce života nesundám. A hele, jaký má Reed nádherný úsměv. To se vždycky usmíval tak kouzelně? A neměla bych se na něho přestat tak pitomě zubit? Tohle je vysoce neprofesionální.

Šla jsem za ním dovnitř. Bruslařská plocha byla prázdná, ale hudba hrála a disko koule se otáčela. „Dneska je bruslení pro důchodce.“ Reed zakroutil hlavou. „Pořád říkám Chuckovi, to je majitel, že to není dobrý nápad. Nikdy nikdo nepřijde. Ale aspoň mám čas na přípravu té akce. Tak pojď.“

Čekala jsem místnost plnou barevných balonků a krepového papíru, ale obrovský společenský sál byl plný krabic. Z jedné jsem odklopila víko, pak z další. Samé zimní brusle. „Počkej.“ Srdce mi kleslo. „Co je to za akce?“

„Nějaká slavnost, koná se příští měsíc. Chuck je jedním z organizátorů, tak poskytneme kluziště. Musím všechny brusle vyčistit, zkontrolovat tkaničky a tak. A ještě se má vyzdobit pokladna a Chuckova sestra je v dekorační komisi, takže mě přihlásil jako dobrovolníka i tam. Máme na to ještě měsíc, ale příští týden je Děkuvzdání a za chvíli začne vánoční šílení, takže chce, abysme s tím co nejvíc pohnuli. Zřejmě se jedná o nějakou významnou událost.“

„To je Zimní bál,“ vysvětlila jsem.

„Prosím tě, řekni, že sis to právě nevymyslela. Tohle město pořádá *bál*?“

„Už žiješ ve Sproutville pět měsíců, Reede. Proč tě to překvapuje?“